

Pašvaldības aģentūra
RĪGAS PILSĒTAS ARHITEKTA BIROJS

Reģistrācijas Nr. 90002099755, Dzirnau iela 60A-21, Rīga, LV-1050,
tālrunis 67105941, fakss 67105998, e-pasts: rpab@riga.lv

RĪGAS PILSĒTAS ARHITEKTA KOLĒGIJAS
SĒDES PROTOKOLS

Rīga

2015. gada 2. septembrī

Nr.4 (87)

Sēde tiek atklāta: plkst. 14:10

Sēdi vada: direktors, Rīgas pilsētas arhitekts G. Princis

Sēdi protokolē: E. Lūse

Sēdē piedalās kolēģijas locekļi:

E. Bērziņš, V. Brūzis, J. Dambis, J. Dripe, G. Grikmane, H. Gūtmane, T. Kokins,
J. Krastiņš, M. Straume, V. Šlars

Sēdē nepiedalās kolēģijas locekļi:

J. Andiņš, V. Briedis, A. Kronbergs, I. Leikums, E. Neilands, A. Pauniņš, I. Purmale,
I. Rukšāne, V. Valgums

Sēdē piedalās:

A. Blodons, VAS „Valsts nekustamie īpašumi” pārstāvis
Z. Gaile, SIA „Zaigas Gailes birojs” pārstāve
U. Kolkovskis, VAS „Valsts nekustamie īpašumi” pārstāvis
Z. Neimane, NIA „LETA” pārstāve
V. Nollendorfs, biedrības „Latvijas Okupācijas muzeja biedrība” pārstāvis
A. Mekšs, biedrības „Latvijas Okupācijas muzeja biedrība” pārstāvis
I. Metnieks, Rīgas pilsētas arhitekta biroja direktora vietnieks - arhitektūras projektu atbalsta virziena vadītājs
G. Nāgels, biedrības „Latvijas Okupācijas muzeja biedrība” pārstāvis
I. Rudzīte, SIA „5. iela” pārstāve
A. Siliņš, VAS „Valsts nekustamie īpašumi” pārstāvis
M. Sinka, biedrības „Latvijas Okupācijas muzeja biedrība” pārstāve
A. Silis, SIA „SZK un partneri” pārstāvis
S. Treija, DOCOMOMO (Modernās kustības celtnu un vietu dokumentēšanas un restaurācijas starptautiskā darba grupa) Latvija pārstāve
A. Tumpele, ZA „BNS” pārstāve
I. Vatoļins, Neatkarīgs žurnālists

Darba kārtībā:

Diskusija par Okupācijas muzeja (Latvieši strēlnieku laukumā 1, Rīgā)
rekonstrukcijas būvprojekta atbilstību kvalitatīvas pilsētvides veidošanas principiem.

Diskusijai tika piedāvāti sekojoši jautājumi:

- a) vai Būvniecības iecere ir de facto publiski apspriesta ar mērķi saskaņot sabiedrības un būvniecības ierosinātāja intereses, nodrošinot būvvaldes lēmuma atklātumu saistībā ar attiecīgās teritorijas attīstību (pierādījumi);
- b) vai Būvniecības iecere konceptuāli atbilst RĪGAS VĒSTURISKĀ CENTRA UN TĀ AIZSARDZĪBAS ZONAS TERITORIJAS PLĀNOJUMA uzstādījumiem par Vecrīgas plānojuma un apbūves struktūras saglabāšanu un pilnveidošanu, tajā skaitā pamatuzdevumiem 1) daļēji atjaunot un telpiski pilnveidot kara postījumu un pēckara rekonstrukciju rezultātā izmainīto vecpilsētas plānojuma un telpisko struktūru; 2) esošās vēsturiskās apbūves saglabāšana; 3) pilsētas ainavas sakārtošana un kopskata kvalitātes celšana (argumentācija);
- c) vai Būvniecības iecere respektē Strēlnieku laukuma ansambļa kultūrvēsturiskās vērtības līmeni (argumentācija);
- d) citi apsvērumi pārbūves priekšlikuma kontekstā.

Arh. I. Rudzītes prezentācija [šeit](#)

Diskusijā piedalās: G. Princis, E. Bērziņš, V. Brūzis, J. Dambis, J. Dripe, G. Grikmane, H. Gūtmane, T. Kokins, J. Krastiņš, M. Straume, V. Šlars, A. Sīlis, I. Rudzīte, M. Sinka, V. Nollendorfs, G. Nāgels

V. Brūzis: Atbilstoši spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem, rekonstrukcijas projekts šobrīd uzskatāms par pilnīgi jaunu būvniecības ieceri. Ir beidzies skiču projekta derīguma termiņš kā arī plānošanas un arhitektūras uzdevuma termiņš. Šī būvniecības iecere atbilst spēkā esošajam detālplānojumam, kas paredz Okupācijas muzeja ēkas paplašināšanu. Arhitektūras idejas konkursu, iespējams rīkot tikai gadījumā, ja tiek veikta jauna publiskajā ārtelpā redzamas ēkas būvniecība. Uz rekonstrukcijām, šādi noteikumi neattiecas. Savukārt publiskās apspriešanas nepieciešamības izvērtēšana ir Rīgas pilsētas būvvaldes kompetencē.

J. Dripe: Ja šī objekta attīstība kopš 2007. gada būtu rezultējies ar arhitektūras kvalitātes uzlabojumiem, ņemot vērā tajā laikā sniegtos ieteikumus, šobrīd visas ieinteresētās puses visticamāk būtu apmierinātas un šīs diskusijas nebūtu. Tajā pašā laikā jāatzīst, ka no sabiedrības un ierēdniecības puses valda sevišķs respekts pret Latvijas un pasaules telpā apliecinājušiem autoriem. Līdz ar to viņiem tiek dotas tiesības uz savu, izteikti subjektīvu, redzējumu un sabiedrība pret to ir iecietīga. Tomēr jāņem vērā tas, ka arhitektu atbildība ir ne vien profesionāla, bet arī sociāla. Ir svarīgi, lai sabiedrība arhitekta vīzijas realizēšanā redzētu tiesiskās pašlāvības principa darbošanos, kā arī valstisku, sociālu un politisku kontekstu.

Ņemot vērā iepriekš minētos aspektus, jāsecina, ka apspriežamajam projektam ir tiesības eksistēt un tikt realizētam. Jāatzīst, ka diemžēl nav notikusi kompromisa meklēšana attiecībā uz iespējām projektu uzlabot.

Apjoma palielinājums Okupācijas muzejam ir iespējams – tam ir jābūt lakoniskam, arhitektoniski “tīram” risinājumam, kas respektē šīs ēkas pamatideju. Ļoti svarīgi ir panākt augstu arhitektūras kvalitāti un smalku dizaina risinājumu.

J. Dambis: 2001. gadā pēc Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas aktīvas rīcības tika panākta Okupācijas muzeja ēkas Strēlnieku laukumā 1 saglabāšana un Rīgas vēsturiskā centra apbūves analīzes ietvaros tika veikta ēkas kultūrvēsturiskas vērtības novērtēšana. Jau toreiz ekspertu komisija ēku atzina par

kultūrvēsturiski vērtīgu celtni. Pēc Rīgas pilsētas būvvaldes lūguma 2015. gadā atkārtoti tika veikts ēkas kultūrvēsturiskās vērtības noteikšana. Arī šajā reizē ēka tika novērtēta kā kultūrvēsturiski vērtīga. Ēkas kultūrvēsturisko vērtību veidojošie elementi ir ēkas būvapsjoms, ieskaitot jumta formu un atklāto telpu zemes stāva līmenī, fasāžu arhitektoniskā kompozīcija un dekoratīvā apdare.

Praksē parasti nenotiek tā, ka kultūrvēsturisku vērtīgu objektu būtu aizliegts pārveidot vispār. Katrai kultūrvēsturiski vērtīgai ēkai un pat kultūras piemineklim ir iespējams veikt uzlabojumus, bet svarīgi, lai šie pārveidojumi negatīvi neietekmētu attiecīgā objekta saglabājamās vērtības un uzlabotu kultūrvēsturisko vidi kopumā.

Pilsēt būvniecības aspektā šī ir sarežģīta situācija. Strēlnieku laukums padomju laikā ir veidots ignorējot vēsturisko pilsēt būvniecisko struktūru. Pēc neatkarības atgūšanas mūsu priekšgājēji aktīvi iestājās par vēsturiskās pilsēt būvnieciskās situācijas atjaunošanu Vecrīgā, kā arī panāca šai idejai atbilstošu lēmumu pieņemšanu. Tomēr nav bijis iespējams pilnībā atgriezties pie vēsturiskās apbūves struktūras, nelikvidējot arī vairākās vietās Vecrīgas publisko ārtelpu un apbūvi. Atsevišķi objekti un ārtelpas daļa, kas sabiedrībā kļuvusi par atzītu vērtību, tiek atstāti kā vēlāka laika uzslāņojumi. Līdz ar to absolūtu konsekvenci šajā teritorijā ievērot nav iespējams un jebkuras pārmaiņas ir diskusijas vērtas. Pieminekļu aizsardzība ir dialogs starp vēlamo un iespējamo, jauno un vēsturisko. Līdz ar to striktu vērtējumu par to, kā ir pareizi vai nepareizi nav iespējams dot, bet iespējams novērtēt katrā konkrētajā gadījumā iespējami labāko risinājumu. Okupācijas muzeja saglabāšana oriģinālajā pilsēt būvnieciskajā situācijā nav iespējama, jo tuvākajā apkārtnē ir jau atjaunota vēsturiskā, ka arī radīta jauna arhitektūra. Okupācijas muzeja pārbūves pieļaujamība un risinājums ir ticis skatīts vairākkārtīgi un lēmumi pieņemti, vienīgais gadījums tuvākajā apkārtnē, kur pārveidojumi ir risināti detālplānojuma līmenī. Protams Okupācijas muzeja pārbūves risinājumā detaļu uzlabojums ir iespējams un vēlams.

J. Krastiņš: Pirmkārt, Okupācijas muzeja rekonstrukcijas jautājums ir jāizvērtē no pilsēt būvnieciskā aspekta. Otrkārt, šī ēka ir kultūrvēsturiski vērtīgs modernās kustības piemineklis, kas pārbūves rezultātā var vai nu iegūt papildus vērtību, vai to zaudēt. Treškārt, muzeja ēkas pārbūves kontekstā jāizvērtē arī ar to saistītie arhitektūras socioloģiskie jautājumi.

Pilsēt būvnieciskā skatījumā esošajā teritorijas detālplānojumā šis objekts ir mehāniski iezīmēts. Taču jāvērtē arī projekta atbilstība Ministru Kabineta noteikumiem Nr.127 "Rīgas Vēsturiskā centra saglabāšanas un aizsardzības noteikumi". Faktiski jebkuram Vecrīgas attīstības plānošanas dokumentam jāatbilst šiem noteikumiem. Citējot šo noteikumu astotā panta 2. punktu, "jaunbūves vai teritorijas labiekārtojuma projekta dokumentācijai pievienojama attiecīgās teritorijas attīstības analīze". Konkrētās teritorijas attīstības analīze nekad nav veikta. Rīgas Domes saistošajos noteikumos, "Rīgas vēsturiskā centra un tā aizsardzības zonas izmantošanas un apbūves noteikumi" nav detalizēti atšifrēta atšķirība starp jaunbūvi un pārbūvi vai paplašinājumu. Šī projekta realizācijas rezultātā tiks radīts objekts, kas kopumā atstās mūsdienu būves iespaidu, Tajā būs palikusi tikai neliela daļa no vēsturiskās celtnes. Tāpēc šī būve jāvērtē atbilstoši šī normatīvā aktu punktam, kas attiecas uz jaunbūvē: „Ēkas būvniecībā jāpanāk tās iekļaušanās apkārtējā kultūrvēsturiskajā ainavā un atbilstība apkārtējās apbūves mērogam, struktūrai, kompozīcijas principiem, vizuālajai saiknei un konkrētās vietas struktūras evolūcijas likumsakarībām”. Okupācijas muzeja celtnes kontekstā par vēsturiskām likumsakarībām ir grūti runāt. Tomēr jāuzdod jautājums: vai mūsdienu Vecrīgas

centrā vidi drīkst attīstīt pēc principiem, kas konceptuāli ir pretstatā ar 800 gadu laikā attīstītām un precīzi definētām likumsakarībām?

„Rīgas vēsturiskā centra un tā aizsardzības zonas teritorijas plānojuma” galīgās redakcijas paskaidrojuma rakstā teikts: “kultūrvēsturiskas vērtības vides saglabāšanas un attīstības prasības attiecas uz vairākām šo vērtību kategorijām”, piemēram, „pilsētas vēsturiskā plānojuma telpisko struktūru ar vēlākos laikos veiktiem kvalitatīviem pārveidojumiem”. Šajā kontekstā parādās diskusijās jau iepriekš atbildēts jautājums – vai Okupācijas muzeja rekonstrukcijas rezultātā uzceltais apjoms kalpos kā **kvalitatīvs** Vecrīgas vides pārveidojums?

Muzejs, protams, ir jāattīsta. Bet tas ir jāattīsta tā, lai tā sociālo nozīmi vairotu, nevis zaudētu.

Ņemot vērā, ka ēka atzīta par kultūrvēsturiski vērtīgu modernās kustības pieminekli, jāvērs uzmanība uz faktu, ka pārbūves rezultātā daļa esošās fasādes tiks demontēta un aizstāta ar citu veidojumu. Rezultātā būtiski tiks mainītas Okupācijas muzeja ēkas proporcijas un daļēji iznīcinātas ēkas esošās kvalitātes. Turklāt pārbūves projekta attīstības gaitā stūrgalvīgi ignorētas apbūves līnijas (būvlaides). Projekta arhitekta citētajā vēstulē izteikts apgalvojums, ka ēkai nedrīkst „uzbrukt”, jo tā pati nevienam neuzbrūk un esot izteikti neitrāla. Tieši pretēji, piedāvātā jaunbūve konceptuāli pastiprina esošās ēkas neatbilstību vides kontekstam un ir izteikti agresīva. Ja tā nebūtu, tad šodienas diskusija šeit nebūtu nepieciešama.

Kolēģis Jānis Dripe norādīja uz arhitekta sociālo atbildību. Šai sakarā ir vietā citēt mākslas zinātnieces, arhitektūras socioloģijas speciālistes, Dr.arch. Renātes Čaupales sagatavotos atzinumus:

Katrs projekts ir „jāvērtē nevis no estētiskā, bet no socioloģiskā aspekta – vai objekts organizē arhitektonisko vidi ar pozitīvu socioloģisko perspektīvu. Formu kārtojums, proporcijas, krāsa un tamlīdzīgi vislielākā mērā iedarbojas uz zemapziņu, un cilvēka uztveri nosaka nevis konkrēta arhitekta subjektīvi estētiskā izjūta, bet psihoemocionālie un sociālie aspekti, kurus nosaka tos ietverošie iestatījumi, tas ir, vietējās tradīcijas un vides mentalitāte, un nevis indivīda vērtību orientācija, bet gan socioloģisku vērtību kopums. Ņemot vērā paredzētās muzeja ēkas piebūves konkrēto arhitektonisko veidolu no psiholoģiskā komforta viedokļa, var konstatēt, ka tā būs nefunkcionāla, nelietderīga un var panākt iecerētajam pretēju efektu. Zemapziņā skatītājam vai apmeklētājam var rasties nepatika pret šādu celtni un dažādas emocijas, ka provocē arī bailes un depresiju neskatoties uz to, ka apzināti tiks pasniegta informācija ar noteiktiem patriotiskiem un nacionāliem simboliem... Veidojot radikālas izmaiņas telpā, ir jārēķinās ar cilvēku darbošanos vidē un ar kuru katram ir emocionāli pozitīva piesaiste. Tā ir viņa drošības un komforta sajūta un garants, kas rezultējas pozitīvā uzvedībā, rīcībā un noskaņojumā”.

No šī izriet tiešs secinājums, ka neatkarīgi no tā, cik atzīta ir kāda autoritāte, svarīgākā ir sociālā atbildība. Nevienam nav dotas tiesības vienīgi uz savu, izteikti subjektīvu redzējumu, bet sabiedrībai nav pienākums to visu iecietīgi pieņemt.

Rezumējot, muzeja paplašinājums ir pieļaujams. Ieteicamās projekta izmaiņas būtu neizmainīt esošās ēkas labās puses spārna arhitektūru, neaizbūvēt brīvo zemes stāva telpu un ievērot Grēcinieku ielas būvlaidi, lai neizslēgtu Latviešu strēlnieku laukuma attīstību nākotnē. Strēlnieku laukumu par laukumu šobrīd var dēvēt vienīgi nosacīti. Tam nav ne laukuma telpisko ietvaru, ne Vecrīgas mērogam atbilstošu proporciju. Arī Rātslaukums vēl nav ieguvis telpisko noslēgtību, kas ir obligāta laukuma kvalitāte pilsētā. Okupācijas muzejs šobrīd ir brīvi stāvoša celtnē, kas nav Vecrīgas telpiskajai struktūrai atbilstoša. Pārbūves projekts būtu nedaudz jāmodificē,

un nākotnē jāattīsta apbūve visā Grēcinieku ielas garumā līdz pat 11. novembra krastmalai, kā arī gar Kaļķu ielu. Rezultātā Strēlnieku laukums iegūtu parametrus, kur absolūta arhitektoniska dominante būtu esošais muzeja apjoms nepārveidotā veidolā. Tiktu iegūts ansamblis, kurā muzejs, nezaudējot savas pašreizējās vērtības, organiski ierakstītos jaunajā vidē. Tas atbilstu visām vēsturiskajām Vecrīgas attīstības likumsakarībām.

T. Kokins: Jaunā piebūve, pretēji šodien šeit izskanējušajam G. Birkerta kunga citātam, nav neuzkrītoša. Tā ir pat ļoti pamanāma, ļoti redzama. Baltā krāsa pati par sevi ir daudz pamanāmāka nekā tumša, un varētu pat teikt, ka fasādes raksts ir agresīvs. Respektīvi, gan sabiedriskai, gan profesionālai diskusijai par šo būvniecības ieceri bija jābūt, un ir pamatoti iebildumi pret līdzšinējo ieceres attīstības procesu. Turklāt ir izlaists posms, kurā tiktu runāts par visa Strēlnieku laukuma attīstību, notikušajām diskusijām grozoties tikai ap pašu ēku. Nekur nav ticis prezentēts izstrādātais projekts komplektā ar Strēlnieku laukumu pašreizējo un potenciālo nākotnes modeli. Uz šo ēku ir jāskatās kontekstā ar apkārtējo vidi un tās nākotnes attīstības perspektīvu.

G. Grikmāne: Runājot Rātslaukuma un Strēlnieku laukuma kontekstā, jāpiemin 1984. gadā izstrādātais Vecrīgas reģenerācijas plāns. Okupācijas muzejs jeb tolaik – Strēlnieku muzejs – tajā vietā jau atradās. Šajā plānā parādījās iespēja, ka šajā zonā nākotnē parādīsies Rātsnams, Melngalvju nams un citas ēkas. Tajā skaitā teorētiski ir apzīmēta iespējama piebūve vai atsevišķa ēka blakus Strēlnieku muzejam. Tik tālu līdz šodienai viss arī ir attīstījies. Vienīgi mūsdienās būvniecības ieceres tapšanā tiek ievērotas arī konkrētas procedūras. Tolaik, kad tika uzbūvēts Rātsnams un Melngalvju nams, šai zonai nebija izstrādāts ne detālplānojums, ne veikta telpiskā analīze. Abas šīs ēkas tapa, balstoties tikai uz reģenerācijas plānu, neņemot vērā pilsētplānošanas struktūras. Rezultātā iznāca, ka process norisinājās ačgārnī – vispirms tika uzcelti Rātsnams un Melngalvju nams, pēc tam Birkerta kungs uzdāvina Okupācijas muzeja piebūves skici, tad izstrādāts detālplānojums, kurā kā uzdevums jau ir iekļauta šī skice. Un šī Okupācijas muzeja piebūve līdz šim brīdim nav tikusi publiski apspriesta, bet kā *status quo* iekļauta plānā.

Iecerētā piebūve noteikti nav neitrāla attiecībā pret esošo būvi un visai primitīvi attiecas pret detaļām, kas piemīt pašam Okupācijas muzejam.

E. Bērziņš: Šobrīd esam saņēmuši samuļļātu pilsētbūvniecisko situāciju un piedāvātais projekts nesniedz nekādu pienesumu. Turklāt rada iespēju, ka Grēcinieku ielas fronte nekad netiks saglabāta. Gan Kaļķu, gan Grēcinieku ielas apbūve ir jāattīsta, lai nostiprinātu Vecrīgas uztveri, faktūru un mērogu. Šodien apspriežamā objekta plānojumu ir vērojamas paviršības. Vienā gaitenī ar dienesta telpām ir izvietotas pilnīgi cita tipa, muzeja apmeklētājiem domātās telpas, piemēram, Klusuma telpa.

Būtisks jautājums – vai ir mainījusies tiesiskā situācija attiecībā uz šī projekta realizāciju. Ja nē, tad, mums ir jāmaksā par to, ka publiskā persona, būvvaldes un pašvaldības vadībā, ir pieļāvusi procesa norisināšanos konkrētajā veidā.

H. Gūtmane: G. Birkerta kunga metaforas „balts atsver melno” realizācija jebkurā gadījumā būs liels pienesums šī laukuma socioloģiskajai un psiholoģiskajai ainavai. Atsaucoties uz Krastiņa kunga pieminēto psiholoģisko ietekmi, grūti pavisam droši pateikt, vai tā radīs bailes un izmisuma sajūtas, vai tieši otrādi – šīs emocijas mazinās. Manā subjektīvā skatījumā – mazinās. Kopumā projekts vērtējams pozitīvi. Tomēr jāatzīst, ka pietrūkst kompleksas vides analīzes un produktīvas diskusijas starp arhitektu sabiedrību un projekta attīstītājiem. Abām grupām vajadzētu apsēsties pie kopīga galda un kompromisa ceļā rast risinājumus, lai uzlabotu projektējamās piebūves arhitektonisko kvalitāti.

V. Šlars: Noteikti vajadzētu pievērst rūpīgāku uzmanību Okupācijas muzeja kultūrvēsturiskajai vērtībai un faktam, ka Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcija vairakkārt ir apturējusi projektus, kas paredzējuši krietni mazākas izmaiņas. Redzot, ka pašreizējā izskatā būvniecības iecere traucēs nākotnē pilnvērtīgi attīstīt Strēlnieku laukumu, būtu nepieciešams veikt izmaiņas projektā.

Kopsavilkums

G. Princis: Okupācijas muzejs un Strēlnieku laukums ir jāskata kā kultūrvēsturiska vērtība, kam jāpieiet ar vislielāko atbildību. Jebkāda iejaukšanās, izmaiņas vai pārbūve prasa rūpīgu izpēti un sabiedrības un ekspertu viedokļu uzklaušāšanu. Šai gadījumā tas ir sevišķi svarīgi, ņemot vērā objekta atrašanās vietu – Vecrīgas centru. Prakse un tendences pierāda, ka gan Rīgā, gan citur Latvijā un pasaulē lielas pūles tiek veltītas, lai kultūrvēsturiskos objektus atjaunotu un saglabātu to sākotnējā veidolā un funkcionalitātē. Šeit redzams, ka faktiski *de jure* ir apspriests tikai būvniecības ieceres detālplānojums, bet pati Okupācijas muzeja plānotā piebūve *de facto* nav apspriesta, nav bijis ne dialogs starp nozares ekspertiem, ne arī uzklaušīts plašāks sabiedrības viedoklis, kas pašos pamatos nav pareizi.

Vērtējot piedāvāto pārbūves priekšlikumu, secināts, ka būvniecības ieceres pasūtītāji un autori laika gaitā kopš tās publiskošanas 2001. gadā nav respektējuši dažāda līmeņa profesionāļu un koleģiālo institūciju nolēmumus, konstatējumus un ieteikumus. Līdz šim nav tikusi organizēta arī būvniecības ieceres publiska apspriešana, kāda ir praksē pieņemta un tiek īstenota vairākos citos, arī mazāk nozīmīgu kultūrvēsturisku objektu pārbūvju gadījumos.

Analizējot Okupācijas muzeja piebūves ieceres atbilstību Rīgas vēsturiskā centra teritorijas plānojuma uzstādījumiem kontekstā ar uzdevumu mazināt Vecrīgas destruktīvos pārveidojumus, kas veikti pēdējos aptuveni 85 gados, jāsecina, ka plānotā muzeja piebūve tās pašreizējā veidolā neiztur nosacījumus par piebūves līdzību vai analogiju ar senākās, t.i., Vecrīgas viduslaiku apbūves struktūras atjaunošanu (būvlaides, fasāžu dalījums, lokālās būvmākslas tradīciju pārmantojamība, tradicionālie materiāli). Arī vērtējot plānoto pārbūvi no 20. gs. izveidojušās pilsētībūvnieciskās situācijas nostiprināšanas skatījumā konkrētais priekšlikums to neharmonizē.

Plānotā Okupācijas muzeja piebūve risināta pēc kontrasta principa attieksmē pret zudušo viduslaiku apbūves struktūru. Tā deformē autentisko ēkas apjomu un pastiprina tā neiederību Vecrīgas pilsētvidē un panorāmā, tādējādi disonējot ar koncepciju par kultūrvēsturisko vērtību saglabāšanu nākamajām paaudzēm, īpaši pilsētu vēsturiskajos centros.

Diskusijās konstatētais norāda uz nopietniem riskiem pārbūves īstenošanas rezultātā: saskaņā ar nozares daudzu ekspertu un sabiedrības viedokļiem tiktu neatgriezeniski zaudēta kultūrvēsturiski vērtīgā Okupācijas muzeja ēka, netiktu pienācīgi izmantota iespēja konceptuāli un saturiski piepildīt 2014. gadā jaunatklāto „Stūra māju” un būtiski samazināta iespēja kompleksi un ar skatu nākotnē pilnveidot Rātslaukuma apkārtnes ainavu un celt Vecrīgas pilsētībūvniecisko kvalitāti.

Par turpmāk darāmo klātesošo vidū nav pilnīgas vienprātības (neoficiāli tiek izteikti atšķirīgi pieļāvumi un ierosinājumi), tomēr pastāv zināms konsensuss, ka projektam turpmākajā tā īstenošanas gaitā ir nepieciešami būtiski kvalitatīvi uzlabojumi.

Pamatojoties uz Rīgas pilsētas arhitekta kolēģijā paustajiem viedokļiem, Rīgas pilsētas arhitekta birojs nedēļas laikā sagatavos un Rīgas pilsētas būvvaldei nosūtīs

detalizētu atzinumu par Latvijas Okupācijas muzeja pārbūves ieceri, kaut gan jau šobrīd ir skaidrs, ka projektam nepieciešami kvalitatīvi uzlabojumi.

Sēde tiek slēgta plkst. 16:50

Sēdes protokola pielikumā pievienots PA „Rīgas pilsētas arhitekta birojs” direktora vietnieces [R. Bulas pārskats](#) par 2007.gada 14.jūnija Kolēģijā pausto (Kolēģijas protokols [šeit](#))